

Száll az üzenet: ember, jöjj, kész a vacsora! Mondd meg a gazdának — hangzik a felelet — nem megyek. Nem kötelező az istentisztelet, nem megyek! En csak azt teszem, ami kötelező. Van igazság ebben az érvelésben: valóban, az istentisztelet nem kötelező. Isten senkit sem kötelez, kényszerít, hisz ő nem zsarnok, hanem szerető Atya. Uralma nem parancsuralom, hanem szeretetközösség. A példázatban is kifejeződésre jut, hogy a gazda nem azért küldte el szolgáit, hogy a meghívottakat kényszerítsék. A Bibliában sehol sem találunk példát arra, hogy Isten kényszerített volna valakit valamire. A szolgák is udvarias, szelíd szóval hívták a vendégeket. Isten csak hív, felszólít s ránk bizza a döntést. Elfogadható-e, méntségül, hogy az istentisztelet nem kötelező?

Nem. Sok olyan helyen megjelenünk, sokszor teszünk olyant, ami nem kötelező. A kötelezésnek kettős értelme van, egy külső és egy belső. Az istentisztelet belső kötelezettség, a lelkiismeret kötelezettsége, az Isten utáni vágyé. Nem kötelez rá senki és nem is fog. Neked kell kötelezned magadat. Letenned mindent s a temp-lomba menni, imádkozni.

Száll az üzenet: jöjj, kész a vacsora!

Van, aki nagyon közönséges indokot hoz fel a hívásra: nejj megyek. Más se megy, miért menjek én? En se megyek. Elfogadja a gazda ezt az érvelést? Nem, egyáltalán nem. Az önállótlan ember érvelése ez. Olyané, akinek nincs saját akarata, aki csak azért tesz vagy nem tesz valamit, mert mások is úgy csinálják.

Száll az üzenet: jöjj, kész a vacsora!

Mondd meg a gazdának — hangzik a felelet — nem megyek. Nem megyek, mert fáradt vagyok, elalszom s az szégyen. Elfogadja a gazda ezt az érvelést? Alig hiszem. Jézus is elaludt a tengeren, a tanítványokat is elnyomta az álom a Getsemáné kertben.

Kifogásokat könnyű találni, ha keresünk. Ne mentegetőzzünk! Ha száll az üzenet, hallgassuk meg és válaszoljunk teljes szívvvel: megyek! Ámen.

A KERESZTÉNY KÖZÖSSÉG (1)

ApCsel 2,44

Pünkösöd utáni első vasárnapon semmi sem találóbb és természetesebb mint felidézni mi is történt az első pünkösöd után. Az ApCsel könyvének második részében találunk erről egy rövid tudósítást. Ennek több pontja is van.

Az első keresztények foglalatosaak voltak „az apostolok tudományában“. Itt a „tudomány“ szó Jézus tudományát jelenti, az evangéliumot. Foglalatosaak voltak a „kenyér megtörésében“, vagyis mindennap úrvacsorával éltek. Foglalatosaak voltak a „könyörgésekben“. Az első keresztények nem vitatkoztak, nem bölcselekdedtek, hanem sokat, nagyon sokat imádkoztak. „Sok csodát és jelt“ is tettek: hitük erejével betegeket gyógyítottak, öngyilkosjelölteket adtak vissza az életnek, szomorúia-akat vigasztaltak, erkölcsi halottakat támasztottak fel, lelki vakoknak adták vissza látásukat. Ezek után következik az első keresztény közösség fő jellemvonása: „mindnyájan pedig, a kik hívének, együtt valának, és mindenük köz vala“.

Vannak akik azt állítják, hogy ezt a tudósítást nem kell szószertint érteni. Az a közösség, amelyben az első keresztények éltek, csupán lelki közösség volt. A lelki vagyont tették közre az első keresztények, lelki jószágaik voltak közösségben. Semmi

alapunk nincs elfogadni ezt a feltevést. Az ApCsel írója világosan, félreérthetetlenül adja tudunkra, hogy az apostolok és az első keresztények „együtt valának és mindenük köz vala”. Nem csupán lelki közösségről van itt szó, hanem anyagi közösségről is, nemcsak lelki „jószágokról” beszél itt a tudósító, hanem anyagi közösségről is. A Biblián kívül más forrásaink is vannak, amelyekből megtudjuk, hogy pünkösöd után, hosszú ideig, teljes életközösségben éltek a keresztények. Miben nyilvánult meg, mit jelentett ez az életközösség?

1. Jelentette mindenekelőtt a lelki közösséget. Az első keresztények egyesek voltak gonólkodásban, érzésben, akaratban, hitben. Amit gondolt az egyik, azt gondolta a másik is. Amit érzett az egyik, ugyanazt érezték mindnyájan. Akaratuk mindenben megegyezett. Együtt volt a szívük.

2. Ebből a lelki egységből következett a vagyoni, a munka, az étkezés közössége. Pénzüket közös ládában tartották és a közösség tagjainak szüksége szerint használták fel. Együtt dolgoztak és mindannyian részesedtek a szerzett javakból. A közös étkezés is egybekapcsolta őket. Mindez természetesen következik a lelki közösségből. Ha a szívek egymás mellett vannak, megkövetelik, hogy minden egyesük is együtt legyenek. E közösség alapja a szeretet.

Az első keresztények teljes életközösségben éltek. Hogyan jutottak erre a gondolatra, milyen forrásból merítették?

A történeti ismeretek nyilvánvalóvá tették, hogy sok ezer évvel ezelőtt az emberek hasonló közösségben éltek. Ezek az ősközösségek felbomlottak, de emléküik megmaradt. Jézus tanítványai nem újat teremtettek, egy régmúlt idő életmódját elevenítették, újíították fel.

E közösség másik forrása a pünkösdi élmény. A pünkösdi lélek tulajdonsága, hogy tüzével hit- és élményközösségbe forrasztja össze azokat, akik részesednek benne. Az első keresztények új élete Istennel való közösségük gyümölcse. Aki Istennel közösségre lép, ugyanezt teszi az emberekkel is.

A kialakuló új életközösség forrása végül az első keresztények lelkiállapota. Ebben, mint adottság, együtt volt a közösség kialakulásának három elengedhetetlen feltétele: a hit, érzés és a gondolkodás azonossága. Így lehetett közösségük teljesen önkéntes: nem szervezte senki, nem kötelezte senki, nem kényszerítette senki. Egy valami hozta létre: a szeretet.

Ezért volt erős ez a közösség. Minél nagyobb a szeretet, annál nagyobb a vágy a teljes közösség után. Nagyon szépen fogalmazta meg ezt az érzést egy hívő aszszony. Egy alkalommal ezt mondta: „szeretném, ha minden emberrel ebben a faluban, ebben az országban, az egész világon egy családban élhetnék!”

Mi ma már nem élhetünk az első keresztényekhez hasonlóan teljes, vagyoni-, pénz-, asztalközösségben. Lelki közösségre lépni azonban egymással kötelezve vagyunk. Törekedjünk arra mindenkor, hogy ez minél teljesebbé váljék. Ámen.

A KERESZTÉNY KÖZÖSSÉG (2)

133 Zsolt 1

Akik figyelmesen szokták olvasni a Bibliát, észrevehették, hogy egyes zsoltárok elejére ez van írva: „Grádicsok éneke”. Tizennégy zsoltárt jelöl ez a név a 120.-tól a 134.-ig. Ezeket a rövid, dicsőítő zsoltárokat akkor énekelték a zsidók, amikor a jeruzsálemi templomhoz vezető lépcsőkön az áldozat bemutatásának he-